

hinanden fuld Retfærdighed selv da, naar de ikke stemte overens.

Hensynet til ham var det dog, som havde hindret hende i at modtage det Valg til Dansk Kvindesamfunds Formand, som var faldet paa hende i Begyndelsen af Aaret 1872.

At hun var „hindret i at modtage Valget“ viste sig heldigvis ikke enstydigt med at være hindret i at virke for Kvindesagen. At hun gav det i Begyndelsen næsten husvilde, fattige Kvindesamfund Husly i sit eget Hjem den 11. Febr. 1872, er allerede nævnt. Da Møderne senere holdtes i den af Frk. Testmann ved Samfundets Hjælp oprettede „Handels-skole for Kvinder“, kunde man være sikker paa at træffe Fru Casse som en af de mest trofaste Deltagere. Ej heller skyede hun nogen Møje, naar det gjaldt at agitere for Sagen eller de af Kvindesamfundet opstillede Formaal. Dette var saaledes Tilfældet, da man gennem en Adressebevægelse vilde vise, at Kvinderne selv ønskede en Lov som den, der endelig udkom den 7. Maj 1880, — den Lov, som i al sin Ubetydelighed indeholder et bestemt Fremskridt i Principet, fordi den — ved at give gift Kvinde Eneraade over, hvad hun har erhvervet ved selvstændig Virksomhed — bryder Mandens formueretlige Enevælde i Ægteskabet. Her var det Fru Casses stærke Retfærdighedsfølelse, som især styrkede hende i Kampen trods de smaa „Husnisser“, hvorom hun, paa sin sædvanlige takifulde Maade, undertiden kunde antyde lidt i sine private Breve.

Det er saa sjældent, at Hjærtet holder sig ungt, naar Aarenes Vægt tynger mer og mer. En saadan Sjældenhed ser man hos Fru Casse, som maaske aldrig nogensinde før. „Kvinden og Samfundet“, hvis ældste Abonnent hun er, tillader sig derfor paa hendes 90-aars Fødselsdag at takke hende for alt, hvad hun i et fjerdedel Hundredeaar af sit rige Hjertes Fylde har ofret Kvindernes Sag og Kvindernes Sager.

I Anledning af A. Brosbølls Artikel om „Kvindernes Bog“.

I.

Naar jeg beder om Plads for et Indlæg mod ovennævnte Artikel, saa er det langt fra for at udtale nogen Misbilligelse af den som Helhed betragtet; tværtimod, det kan kun gjøre